

Stormnacht

Jim Butcher

Stormnacht

Uitgeverij De Vliegende Hollander

Uitgeverij De Vliegende Hollander stelt alles in het werk om op milieuvriendelijke en duurzame wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is gebruik gemaakt van papier met het FSC-kenmerk. Dit kenmerk garandeert dat het hout, of de houtvezel waarvan het product is gemaakt, afkomstig is van ecologisch en sociaal verantwoord bosbeheer.

Copyright © 2000 Jim Butcher
Copyright Nederlandse vertaling © 2009 Lia Belt en Uitgeverij
De Vliegende Hollander
Oorspronkelijk uitgegeven door Roc U.S.
Oorspronkelijke titel *Storm Front*
Vormgeving binnenwerk Perfect Service
Omslagontwerp Wouter van der Struys
Omslagillustratie Chris McGrath
Foto auteur Blue Moon Photography

ISBN 978 90 495 0006 1
NUR 352

Uitgeverij De Vliegende Hollander is een imprint
van Dutch Media Uitgevers bv

Voor Debbie Chester, die me alles heeft geleerd wat ik moest weten over schrijven. En voor mijn vader, die me alles heeft geleerd wat ik moest weten over het leven. Ik mis je, pap.

Speciale dank aan Caroline, Fred, Debra, Tara en Corin, de oorspronkelijke Harry Dresden-fans. Zonder het perverse verlangen om jullie me te horen toeschreeuwen dat ik het volgende hoofdstuk moest schrijven, zou Harry nooit in zoveel moeilijkheden zijn geraakt. Verder dank aan Ricia Mainhardt en A. J. Janschewitz, geweldige agenten en goede mensen, en aan Chris Ely, die gewoon in alle opzichten een gave gast is.

Superspeciale dank aan mijn zoon J.J., die vond dat zijn papa een goed boek had geschreven, ook al kon hij het niet eens lezen.

En dank je, Shannon, voor te veel om op te noemen. Je bent mijn engel. Op een dag zal ik eraan denken dat ik mijn binnenstebuiten gekeerde sokken om moet draaien voordat ik ze op de slaapkamervloer laat slingeren.

Hoofdstuk 1

Ik hoorde de postbode door de gang naderen. Hij was een halfuur eerder dan normaal, en het geluid dat hij maakte was anders. Zijn voetstappen waren luidruchtiger, vrolijker, en hij floot een deuntje. Een nieuwe. Hij liep fluitend naar mijn kantoordeur en viel even stil. Ik hoorde hem gniffelen.

Toen klopte hij aan.

Ik trok mijn hoofd tussen mijn schouders. Mijn post komt altijd gewoon door de brievenbus, behalve als het een aangekend stuk is. Ik krijg maar heel weinig aangetekende post, en het is nooit goed nieuws. Ik stond op uit mijn bureaustoel en deed open.

De nieuwe postbode, die eruitzag als een basketbal met armen, benen en een zonverbrand, kalend hoofd, stond grinnikend naar het bordje op de glazen deur te kijken. Hij keek mij aan en wees met zijn duim naar het bordje. ‘Geintje, zeker?’

Ik las het bordje (soms veranderen mensen het) en schudde mijn hoofd. ‘Nee, echt. Geef me nu de post maar.’

‘Dus eh... feestjes, shows, dat soort dingen?’ Hij keek langs me heen alsof hij verwachtte een witte tijger te zien, of misschien een paar schaars geklede assistentes die door mijn kantoortje dartelden.

Ik zuchtte, niet in de stemming om weer eens bespot te worden, en reikte naar de post die hij in zijn hand had. ‘Nee, ik doe geen feestjes.’

Hij overhandigde me de envelop niet en hield zijn hoofd

nieuwsgierig schuin. ‘Wat dan? Waarzeggerij? Kaarten, kristallen bollen en zo?’

‘Nee,’ antwoordde ik. ‘Ik ben geen helderziende.’ Ik trok aan de post.

Hij hield vast. ‘Wat ben je dan?’

‘Wat staat er op dat bordje?’

‘Daar staat HARRY DRESDEN, MAGIËR.’

‘Dat ben ik,’ bevestigde ik.

‘Een echte magiër?’ vroeg hij grijnzend, alsof hij deelgenoot zou moeten zijn van mijn geheim. ‘Bezwingingen en drankjes? Demonen en spreuken? Geraffineerd en snel boos?’

‘Dat geraffineerde valt wel mee.’ Ik rukte de envelop uit zijn hand en keek nadrukkelijk naar zijn clipboard. ‘Zal ik maar even tekenen?’

De grijns van de nieuwe postbode verdween en werd vervangen door een frons. Hij gaf me het clipboard zodat ik kon tekenen voor de post (weer een aanmaning van mijn huisbaas). ‘Je bent gestoord, dát ben je.’ Hij pakte zijn clipboard weer aan en zei ten afscheid: ‘Fijne dag nog.’

Ik keek hem na.

‘Typisch,’ mompelde ik terwijl ik de deur dichtdeed.

Ik heet Harry Blackstone Copperfield Dresden. Roep die naam op eigen risico aan. Ik ben magiër. Ik werk vanuit een kantoortje in het centrum van Chicago. Voor zover ik weet ben ik de enige openlijk praktiserende professionele magiër in het land. Je kunt me vinden in de gouden gids onder ‘Magiërs’. Geloof het of niet, maar ik ben de enige in die rubriek. Zo ziet mijn advertentie eruit:

HARRY DRESDEN – MAGIËR

Opsporing van verloren zaken. Paranormaal onderzoek.

Consulten en advies. Redelijke tarieven.

Geen liefdesdranken, klatergoud of ander vermaak.

Je staat ervan te kijken hoeveel mensen me bellen, gewoon om te vragen of ik het meen. Maar als je de dingen hebt gezien die ik heb gezien, als je maar half zoveel wist als ik, zou je je afvragen hoe iemand nog kan denken dat ik het níét meen.

Aan het einde van de twintigste eeuw en het begin van het nieuwe millennium heeft er zoiets als een renaissance plaatsgevonden in het algemene denkbeeld over paranormale zaken. Helderzienden, geesten, vampiers, noem maar op. De mensen namen ze nog altijd niet serieus, maar alle dingen die de wetenschap had beloofd waren niet gebeurd. Ziekten waren nog altijd een probleem. Hongersnood was nog altijd een probleem. Geweld, misdaad en oorlog waren nog altijd een probleem. Ondanks de voortschrijding van de technologie was de wereld gewoon niet zoveel veranderd als iedereen had gehoopt en verwacht.

De wetenschap, de grootste religie van de twintigste eeuw, was een beetje bezoedeld geraakt door beelden van ontplofende ruimteveren, crackbaby's en een generatie van zelfgenoegzame Amerikanen die hun kinderen door de televisie hadden laten opvoeden. De mensen waren zoekende; ik denk dat ze alleen niet wisten waarnaar. En hoewel ze hun ogen langzaam weer openden voor de wereld van de magie en het esoterische, die al die tijd al om hen heen was geweest, dachten ze nog altijd dat ik een grap moest zijn.

Hoe dan ook, het was een rustige maand geweest. Een paar rustige maanden, eigenlijk. Mijn huur voor februari had ik pas op tien maart betaald, en het leek erop dat het nog wel langer zou kunnen duren voordat ik deze maand had ingehaald.

Mijn enige klus was vorige week geweest, toen ik naar Branson in Missouri was gegaan om in het huis te gaan kijken van een countryzanger, waar het mogelijk spookte. Dat was niet het geval geweest. Mijn cliënt was niet blij met dat antwoord. Hij was nog minder blij toen ik opperde dat hij eens van de geest-

verruimende middelen af zou moeten blijven en een beetje zou moeten sporten en slapen; dat zou waarschijnlijk meer resultaat hebben dan een uitdrijving. Ik had een reiskostenvergoeding en één werkuur betaald gekregen en was er vertrokken met het gevoel dat ik het eerlijk, rechtvaardig en onpraktisch had aangepakt. Later hoorde ik dat hij een nephelderziende had ingehuurd om een ceremonie met een hoop wierook en blacklight te komen uitvoeren. Sommige mensen...

Ik las mijn paperback uit en smeed hem in de doos GELEZEN. Er lag een stapel gelezen en weggeworpen paperbacks met gebogen ruggen en gekreukelde bladzijden in een kartonnen doos naast mijn bureau. Ik ben vreselijk onaardig voor boeken. Aangezien ik geen echt werk te doen had, bekeek ik de stapel ongelezen boeken en overwoog aan welke ik nu zou beginnen, toen de telefoon ging.

Ik staarde er wat wrevelig naar. Wij tovenaars kunnen ontzettend goed piekeren. Nadat het toestel drie keer was overgegaan en ik dacht dat ik niet meer al te gretig zou overkomen, nam ik op. 'Dresden.'

'O. Spreek ik met eh... Harry Dresden? De eh... magiër?' Ze klonk verontschuldigend, alsof ze bang was dat ze me zou bedeligen.

Nee, dacht ik. Met Harry Dresden de eh... financier. Harry de magiër zit een deur verderop.

Van magiërs wordt verwacht dat ze wel eens nukkig zijn. Dat is echter niet aan te raden voor freelance consultants met een huurachterstand, dus in plaats van een bijdehand antwoord te geven zei ik tegen de vrouw aan de telefoon: 'Ja, mevrouw. Waarmee kan ik u van dienst zijn?'

'Ik eh...' begon ze, 'ik weet het niet. Ik ben iets kwijt, en ik denk dat u me misschien kunt helpen.'

'Verloren voorwerpen vinden is een specialisme,' zei ik. 'Wat zoekt u precies?'

Er viel een nerveuze stilte. ‘Mijn man,’ zei ze. Ze had een stem die een beetje hees was, als van een cheerleader na een lang toernooi, maar ze klonk volwassen.

Mijn wenkbrauwen kwamen omhoog. ‘Mevrouw, ik ben niet echt een expert in vermiste personen. Hebt u al contact gehad met de politie of met een privédetective?’

‘Nee,’ antwoordde ze snel. ‘Nee, dat kan niet. Ik bedoel, dat heb ik niet gedaan. O jee, dit is allemaal zo ingewikkeld. Ik had ook eigenlijk helemaal niet moeten bellen. Het spijt me dat ik u heb lastiggevallen, meneer Dresden.’

‘Wacht even,’ wierp ik snel tegen. ‘Sorry, maar u hebt uw naam niet gezegd.’

Er viel weer zo’n nerveuze stilte, alsof ze in haar aantekeningen keek voordat ze antwoordde. ‘Noem me maar Monica.’

Mensen die geen bal over magiërs weten, geven ons liever niet hun naam. Ze zijn ervan overtuigd dat als ze een magiër hun naam vertellen, die tegen hen kan worden gebruikt. Eerlijk gezegd hebben ze daar ook gelijk in.

Ik moest zo beleefd en onschuldig mogelijk overkomen. Ze stond op het punt om op te hangen, puur uit besluiteloosheid, en ik had het werk nodig. Ik zou haar man vast wel kunnen vinden als ik er wat moeite voor deed.

‘Oké, Monica,’ zei ik, en ik probeerde zo melodieus en vriendelijk mogelijk te klinken. ‘Als u het gevoel hebt dat uw situatie gevoelig ligt, kunt u misschien op mijn kantoor langskomen om het te bespreken. Als blijkt dat ik u het best kan helpen, dan doe ik dat, en zo niet, dan kan ik u naar iemand doorverwijzen die u beter kan helpen.’ Ik knarste met mijn tanden en legde een glimlach in mijn stem. ‘Gratis.’

Dat ‘gratis’ deed het ongetwijfeld. Ze beloofde meteen naar mijn kantoor te komen en zei dat ze er over een uur kon zijn. Dan zou ze hier dus om ongeveer half drie aankomen. Meer

dan genoeg tijd om even de deur uit te gaan om te lunchen en weer op tijd terug te zijn.

Ongeveer een tel nadat ik had opgehangen ging de telefoon opnieuw. Ik tuurde geschrokken naar het toestel. Ik vertrouw elektronica niet. Alles wat na de jaren veertig is gemaakt is verdacht; en het schijnt mij niet zo te mogen. Noem maar op: auto's, radio's, telefoons, televisies, videorecorders, geen van alle schijnen zich in mijn aanwezigheid goed te gedragen. Ik gebruik liever niet eens een vulpotlood.

Ik nam de telefoon op met dezelfde valse vrolijkheid die ik voor Monica met de Vermiste Echtgenoot had opgeroepen. 'Met Dresden, waarmee kan ik u helpen?'

'Harry, ik heb je over tien minuten in het Madison nodig. Kun je komen?' De stem aan de andere kant van de lijn was ook die van een vrouw: koel, kwiek, zakelijk.

'Ach, inspecteur Murphy,' schuimde ik mierzoet, 'ik vind het ook fijn om jouw stem weer te horen. Het is alweer zo lang geleden. O, het gaat prima met ze, prima! En met jouw familie?'

'Kappen, Harry. Ik heb hier een paar lijken, en je moet even een kijkje komen nemen.'

Ik werd onmiddellijk weer serieus. Karrin Murphy was het hoofd van de afdeling Speciale Onderzoeken in het centrum van Chicago, aangesteld door de politiecommissaris om misdaden te onderzoeken die als 'ongewoon' waren bestempeld. Aanvallen van vampiers, kidnappings door feeën en plunderingen door trollen pasten niet exact in een hokje van een politierapport; maar toch werden er mensen aangevallen, kinderen ontvoerd en huizen beschadigd of verwoest. En iemand moest die zaken onderzoeken.

In Chicago, en eigenlijk zelfs in de wijde omtrek ervan, was die iemand Karrin Murphy. Ik was haar wandelende encyclopedie van het bovennatuurlijke en een betaalde consultant voor het politiebureau. Maar... twee lijken? Twee moorden

met een onbekende methode? Zoiets had ik niet eerder voor haar behandeld.

‘Waar ben je?’ vroeg ik.

‘Madison Hotel op Tenth Street, zevende verdieping.’

‘Dat is maar een kwartiertje lopen van mijn kantoor,’ zei ik.

‘Dus je kunt er over een kwartier zijn. Mooi.’

‘Eh...’ zei ik. Ik keek op de klok. Monica Zonder Achternaam zou hier over iets minder dan drie kwartier zijn. ‘Ik heb eigenlijk een afspraak.’

‘Dresden, ik heb hier een stel lijken, zonder aanknopingspunten of verdachten, en een moordenaar die op vrije voeten is. Je afspraak kan wachten.’

Mijn boosheid stak de kop op. Dat gebeurt heel soms. ‘Eigenlijk niet,’ zei ik. ‘Maar luister. Ik kom naar je toe, kijk even rond en ga dan op tijd weer naar mijn kantoor terug.’

‘Heb je al geluncht?’ vroeg ze.

‘Hè?’

Ze herhaalde haar vraag.

‘Nee,’ antwoordde ik.

‘Sla maar over.’ Het bleef even stil, maar toen klonk ze een beetje weëg. ‘Het is erg.’

‘Hoe erg bedoel je, Murph?’

Haar stem werd zachter, en dat joeg me meer angst aan dan beelden van bloed of geweld. Murphy was een echt stoere meid, en ze ging er prat op dat ze nooit zwakte toonde. ‘Het is erg, Harry. Schiet alsjeblieft op. Speciale Onderzoeken wil deze zaak dolgraag in behandeling nemen, en ik weet dat je liever niet hebt dat mensen op de plaats delict komen voordat jij er kunt rondkijken.’

‘Ik ben al onderweg,’ zei ik, terwijl ik opstond en mijn jas aantrok.

‘Zevende verdieping,’ bracht ze me in herinnering. ‘Ik zie je daar.’

‘Oké.’

Ik deed het licht in mijn kantoor uit, stapte naar buiten en deed fronsend de deur achter me op slot. Ik wist niet zeker hoe lang ik onderweg zou zijn om Murphy’s plaats delict te bekijken, en ik wilde mijn afspraak met Monica Stel Me Geen Vragen niet mislopen. Dus opende ik de deur weer, pakte een velletje papier en een punaise en schreef:

Even weg. Terug voor afspraak om 14.30 uur. Dresden.

Toen dat gebeurd was, ging ik de trap af. Ik ga maar zelden met de lift, ook al zit ik op de vijfde verdieping. Zoals ik al zei, ik vertrouw machines niet. Ze gaan altijd net stuk als ik ze nodig heb.

Bovendien, als ik iemand was die magie gebruikte om mensen per twee tegelijk te vermoorden en ik wilde niet gepakt worden, dan zou ik ervoor zorgen dat ik de enige praktiserende magiër die voor de politie werkt, uit de weg zou ruimen. Ik schatte mijn kansen op de trap een stuk beter in dan in de krappe lift.

Paranoïde? Waarschijnlijk. Maar alleen het feit dat je paranoïde bent, betekent nog niet dat er geen demon zit te wachten op zijn kans om je gezicht eraf te knagen.